

Keller, i det Øjeblik denne nægter at gøre andre Forslag vedrørende Reglementer, Aarsbudgetter osv., end hvad ham selv behager? I det Øjeblik Direktionen mener, at et eller andet er ønskeligt for Anstaltens sunde Økonomi, har den da ifølge det her foreliggende Lovforslag og tilhørende Bemærkninger ingen tvingende Indflydelse paa Professor Keller i den Henseende?

Idet jeg gør disse kritiske Bemærkninger, maa jeg dog ogsaa gøre nogle enkelte Bemærkninger endnu vedrørende Anmærkningerne, og det i modsat Retning. Jeg vil da først og fremmest udtale en Glæde over, at Bestemmelsen i den nuværende Lov, hvorefter Administrationen skal bestaa af et lægekyndigt og et skolekyndigt Medlem, stryges. Hvem der har set disse Forhold, og kender til aandssvage, vil med et Smil tænke paa, at der skal være en pædagogisk Direktør knyttet til denne Anstalt, og en lægekyndig Direktør behøves heller ikke, idet Anstalterne altid ville sørge for at have tilstrækkelig lægevidenskabelig Repræsentation til sin Raadighed. Hvad der hidtil har været Trang til ved Anstalterne, er en bygningskyndig Direktør, og hvad der fremdeles er Trang til, er en regnskabskyndig merkantil dygtig Direktør. Det glæder mig derfor meget, at den højtærede Minister har set dette og har sørget for at komme bort fra de ret uheldige Bestemmelser om Direktionens Sammensætning, som nu findes. Dernæst vil jeg ligeledes billige, at Ministeren har set den Fordel, man andre Steder har haft ved at dele Ledelsen mellem en Læge og en Inspektør. Jeg tror, Københavns Kommune i meget høj Grad kan være glad ved, at den har indrettet sig i sine tilsvarende Anstalter paa den Maade, at der haves en regnskabsførende Inspektør ved Siden af Lægen i Anstaltens Bestyrelse. Jeg vil endvidere udtale min Glæde over, at Direktionens Medlemmer honoreres — dette Spørgsmaal skal jeg senere komme lidt tilbage til — og endelig over, at begge Anstalter eller Anstaltsgrupper bringes under en virksom ministeriel Kontrol gennem den Vedtægt, man agter at udstede fælles for begge Anstalter. Med Hensyn til denne Vedtægt vil jeg dog bede den højtærede Minister om at undgaa at medtage noget, som findes i den nuværende Vedtægt. I Statsrevisionens Betænkning for 1895—96 vil man finde den nugældende Vedtægt optagen. Som de Herrer vide, bestaa de Kellerske Anstalters Direktion af 3 Medlemmer, hvoraf den ene er Formand, og der

er da den Bestemmelse, at, staa i en Sag alle 3 Stemmer mod hverandre, kan Afgørelsen ske ved Lodtrækning. Man tager saa sine Tærninger frem og raffer med dem om, hvilken Opfattelse der er den fornuftigste. Man spiller her Plat og Krone om, hvorledes man skal gaa frem i den paagældende Sag. Jeg vil bede den højtærede Minister om, ikke at tage denne Paragraf med i den ny Vedtægt. Paa andre Omraader, og det gælder baade privat og offentligt, er det saaledes, at naar man ikke kan blive enig og ikke kan skaffe Majoritet til Veje, saa bliver alt ved det gamle, og det kunde ogsaa være en ret fornuftig Opfattelse, hvad denne Sag angaar. Men i hvert Tilfælde synes jeg ikke en Gang, at Ministeren kan være bekendt at lade 3 fornuftige Mennesker, og jeg antager, at de tre, der blive Direktører, ere fornuftige Mennesker, arbejde med en Vedtægt, efter hvilken de ere henviste til, naar de ikke kunne overbevise hverandre ved Fornuftgrunde, at trække Lod eller spille Plat og Krone om, hvad der skal være det rigtige.

Jeg kommer saa til et Punkt, hvor jeg desværre beklager at maatte tage nogen Afstand fra de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget. Det har været Skik eller Lov eller gældende Regel, at Statsrevisorerne have Adgang til Anstaltens Originalregnskaber, og nu skrives der her i Bemærkningerne om denne Sag, at Paalægget er bortfaldet om at tilstille Statsrevisionen selve Regnskaberne sammen med den kritiske Revisors Beretning, hvilket Paalæg som en ganske upraktisk Regel aldrig er blevet overholdt. Det er en ejendommelig Opfattelse af en Revision, at det kan være upraktisk for nogen som helst Revision i Verden at have Adgang til de originale Dokumenter. Det forstaar jeg ikke. Vi have her i Tinget lige fra 1851, da Statsrevisionen blev dannet, og til dette Øjeblik, naar Statsrevisionens Værdi har været omtalt, været enig om, at den yderst ringe Værdi, vor Statsrevision har, først og fremmest bunder deri, at Statsrevisorerne ikke have Adgang til Originaldokumenterne og kun faa at vide, hvad de kunne faa at vide gennem deres egne Spørgsmaal og derpaa følgende Svar fra Ministeriet. Jeg troede, at dette var anerkendt, og at dette var Aarsag til, at begge vore Grundlove — af 1849 og af 1866 — forudsætte, at Statsrevisionen skal omdannes til en Regnskabsret for netop at gøre det muligt for Statsrevisorerne at faa den højst fornødne Adgang til de originale Dokumenter. Den